

brug? Hvis der er en medarbejder, der har et pillemisbrug, hvorfor kan vedkommende så ikke få lov til at blive afvænet fra det? Eller hvad med den medarbejder, der har et narkotikamisbrug? Hvorfor skal medarbejderen ikke have lov til at kunne få arbejdsgiveren til at betale for at blive afvænet? Eller hvad med dem, der i antal jo er langt flere, nemlig de mange, mange hundreder tusinde danskere, som minut for minut ødelægger deres liv og skader samfundsøkonomien ved at afbrænde biomasse i form af tobak?

Flere og flere virksomheder indfører en rygepolitik, hvorefter man beslutter sig for, at der slet ikke må ryges eller kun må ryges under ganske særlige forhold på den virksomhed. Hvis der er medarbejdere, der i den forbindelse har problemer med at lade tobakken ligge, ja, så kan de altså blive sat over for at måtte forlade den pågældende arbejdsplads. Det synes vi ikke er rimeligt. Der synes vi faktisk, det ville være rimeligt, hvis medarbejderne af deres arbejdsgiver kan få betalt for en tobaksafvæning.

Og med de milliarder, det koster det danske samfund, at folk absolut skal afbrænde biomasse i tobaksform, så må vi sige, at det ville være en samfundsøkonomisk fordel, hvis man på virksomhederne, helst i store grupper, så der er et gruppepres, kunne få medarbejderne afvænet fra tobaksrygning.

For at vise, hvor absurd vores lovgivning er indrettet, er det sådan, at hvis en arbejdsgiver beslutter sig for, at en medarbejder skal have brillor for at kunne sidde foran en computerskærm, så må virksomheden gerne betale for, at medarbejderen går til øjenlæge og får brillor for at kunne udføre sit arbejde foran computerskærmen, og medarbejderen bliver ikke sat i skat af det. Men er medarbejderen så uheldig, at grunden til, at vedkommende ikke kan se det, der er på computerskærmen, er, at vedkommende har en begyndende grå stær, ja, så må arbejdsgiveren altså ikke betale for, at den operation gennemføres, så vedkommende kan passe sit arbejde.

Sådan er der så mange absurditeter i den her lovgivning, vi nu beskæftiger os med. Vi forventer derfor fra Fremskridtspartiets side, at det her lovforslag nr. L 149 bliver det første af rigtig mange. Vi vil, efterhånden som argumenterne tårner sig op, opleve, at det punkt, vi har som det næste på dagsordenen, nemlig at man giver helt slip og siger, at selvfølgelig skal arbejdsgivere, der vil påtage sig et socialt ansvar, have

lov til at gøre det, og selvfølgelig skal de medarbejdere kunne modtage sygdomsbehandling af den ene og den anden art, uden at de af den grund skal have en ekstra skattebetaling, er rimeligt.

Så vi støtter naturligvis lovforslaget og glæder os til den mere principielle og omfattende debat under det næste punkt.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil begynde med at gratulere CD med, at deres forslag er kommet så langt, at det har fået en så velvillig behandling her i Folketinget, efter at det har været igennem ministerens bearbejdelse.

Vi har hele tiden støttet CD's grundholdning. Vi synes, det er et rigtigt forslag. Vi synes også, at det matcher det, vi i flere sammenhænge siger: at virksomhederne må udøve et socialt ansvar over for deres medarbejdere. Her er så en konkret mulighed for, at man kan udøve det sociale ansvar, uden at det kommer til at koste den, der bliver hjulpet, noget, altså uden at vedkommende kommer til at betale skat af den hjælp, som vedkommende får.

Vi kan helt og fuldt støtte dette glimrende forslag.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg skal takke for en positiv modtagelse og i den forbindelse jo ikke mindst takke CD og fru Sonja Albrink for et godt samarbejde, men også takke SF og hr. Aage Frandsen. Jeg er glad for, at det er et forslag, der har fået den brede tilslutning, som det også fremgik af den finanslovaftale, hvor det her var nævnt som et punkt.

Jeg skal holde mig stringent til det forslag, vi her har til behandling, for vi får lejlighed til under det næste punkt at diskutere det, som en række ordførere har berørt, nemlig den bredere diskussion, som handler om sygdomsbehandling betalt af arbejdsgivere.

Men jeg vil da godt sige, at det er jo ikke mindst den diskussion, der har givet regeringen en vis bekymring og også tilbageholdenhed i forhold til at komme med det her forslag. Når vi alligevel er nået til den konklusion, som man kan se i dette forslag, så skyldes det en række forskellige faktorer:

For det første vil det område, vi specifikt har afgrænset her, ikke, som vi vil opleve det på andre områder, kunne udvikle sig til at blive et angreb på et offentligt sundhedsvæsen. Her bidrager også mange andre forskellige personale-